

فهرست اشعار کرامت ایشاد این کتاب مستطاب مخزن الذکر شد

عالم جناب شریعتاب عوارف و معارف داب آقائے اشیح محمد حسن دزفولے المتخلص
عالم جناب مقدس القاب فضايلها آقائے اشیح محمد رضای دزفولے تخلص ندان
عالم جناب کمالات نصاب فضايلها آقائے اشیح عبدالحسین دزفولے المتخلص
عالم جناب قدس القاب معارف داب آقائے اشیح محمد باقر

(سلام الله المتخلص به شیدا)

عالم جناب سیادت و شرافت مرحوم مغفول آقائے اسید عبدالکریم دزفولے
رحمة الله المتخلص به ناطق

عالم جناب سیادت انتساب فضايلها آقائے اسید محمد باقر شوشتری
عالم جناب قدوسی انتساب کمالات نصاب مخراج الحاج والمعلمین حاجی ملا محمد
رشید دزفولے سلام الله تعالى المتخلص به ضیائی

عالم جناب علی القاب شرافت انتساب مخراج الحاج محمدا فتح الله مرحوم المتخلص بوفاء
عالم جناب قدس القاب ضالته و شرافت نایب العرفاء جناب مستطاب آخوند ملا
ملا صالح شوشتری المتخلص به صالحا و صالح و عطارد

عالم جناب سیادت و نجابت مآب مرحوم مغفول میرزا آقائے اسید حسین دزفولے

(نور الله مرقدہ المتخلص به فارغ)

عالم جناب محامدا داب ضالته و نجابت مآب آخوند ملا حسین خلیفه دزفولے
الملقب رئیس الذاکرین والمتخلص بحقیق
آباء اشعار متفرقه در مرآت انچه بدست آمده و در نظر اهل نظر خوب و

مرغوب بودندا انتخاب شدند تیمنا و تبرکاً

نیز در این کتاب مستطاب ثبت

افسوسند الحقة

والله

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحمد لله الذي نور مصابيح القلوب بانوار حكيمه و زين بساتين
الأرواح بأزهار نعيمه والصلوة والسلام على النبي المودد والسؤل
السدد المحمود الأحمدي المكنى بأبي القاسم والمسمى بمحمد وعلى غير الطيبة
الأجيبين الأقدسين سيما ابن عمه ووصيه وخليفه في أمته وقاضيه
أمير البررة وقاتل الكفرة أيد الله الغالب ومبهد الكتاب بالمفاتيح والنا
وسيف الله الضارب على زنايطالب الكفايل في حقه وشيخه القائل

اعتصام الوتر بمعرفتك
عجز الواصفون عن صفيتك

تب علينا فائتائهم ما عرفناك نحو معرفتك اللهم اشرح صدورنا
بنور اليقين واحلل عقدة من لسنا الذكرومدايح سيد المرسلين و
مناقب امير المؤمنين ومصائب ولاديه المعصومين المظلومين سلام
الله عليهم اجمعين اما بعد چون حق لم يزل ولا يزال جلت
عظمتهم جميع موجودات اربطفيل خمسة طيبة عليهم السلام ازكم عدم بعرضه
وجود آورد چنانچه هر شئی که قبول رسالت جناب ختمتاب و امامت جناب لايتما
نمود از چاه ضلال باوج جاو جلال رسيد و انکه قبول اين معنی نمود بزاوه

هلاکت بدختر بدعهد خدا پرا که منت نهاد بر زمره از بنی آدم خاصه فرقه
 جلیله مسلمانان و شیعیان امیر مؤمنان که نور ایمان ظاهر و باطن وجود
 ایشانرا احاطه نمود موطن بق عبودیت و بندگی را بقدم اطاعت پیوده پس
 سزاوار است که ارباب بصیرت و اهل معرفت و محبت خلاص ارادت خود را
 بقدر وسع و امکان در خدمتگذار خانوادة اطهار اظهاری بدارند و چون
 نرمان دولت قو شوکت شاهنشاه جهان سایبان فلک استان ملک ن
 پاسبان قهرمان آلاء و الطین کف الملوک و السلاطین بوالنصر الفتح السلطان بن ا
 بن السلطان و الخاقان بن الخاقان بن الخاقان صرا لذب شاه قاجار خلد الله ملکة

سایه حق حسن مطلق نور حق مظهر
 آنکه در بیان دگرش صد چون قباد قیصر
 زانکه او را بارش آب و دینش این کوهها
 طوبی دنیا است این کیش معدلت برکت
 چون خشک را چه موز و بقدر دلبر است
 ایچقر نوامر کوش امتیاد کراست
 شاه در پیش از نه بیند چو پیدانده نظر

انکه دارای نیکن و نخت و نخت افسرست
 منبع فضل و بیم بذل و محیط معدت
 ز ابرودش منفعل کردی بیهوشها
 عالم در ظل او هستند غو ظل خدا
 قامتش با سر و بنوم برابر عقل گفت
 ظرف عالم پر شد از بانک سخا و شهیا
 تا بکه در عهد این شاه جو نخت اضطر

در این اوان سعادت تو امان که سنه هزار و سبصد چهار هجرت است در بندد
 معون بمی این گرفتار بوده امان و امان و سوخته علا یوق نفسان غبار فعال
 مادحان امیر مؤمنان و ترا با اقدام را ایشان سید جوانان جهان الراجح الی حمر
 القدر حین ابن ابوجنر الذرفو لم لقبه خلیفه و المخلص بالحقیرینا بر تقلید و پیر
 آباء و اجداد رحیم الله که سالها کادرا ز عمر خود را صرف شغل رثاء سبط پیغمبر
 نموده بودند خواست که علاوه بر مدحت مرانی و مرثیه خوانی بخدمت جدا کانه
 مفتخر و سرافراز کرد پس با حال درهم و استباغی فراهم بجمع او بر قصائد چند که

الحقیقة طبع هر دی طبع باصغاء ابن دُرِّی منظوم در اغیب ما ایست از بدایع
 افکار و اشعار ابد در شعراء دار المؤمنین شوشتر و در قول ضامنهما الله عز الخیر
 والامنول و در ضمن قصائد چند بدین در صورتی از تخمین و تضمین و ابیات
 متفرقه که در نظر بود و پسند افتاد به ثبت آنها پرداخت و از آن مخزن الدر
 موسوم است امید که این خدمت مقبول درگاه شاه لافت جناب ولایت مآب علی مرتضی
 و خامس آل عبا جناب بے عبدالله الحسین علیهم السلام کرد

فی مدح اهل بیت رسول ص

تلوح و اعلام الامامة تلوع
 و عندهم غیب المهین مودع
 وان نطقوا فالذهر اذن و سمع
 له ارجح في طيبهم بضرع
 ليطونهم والاسد في الغاب يخرج
 فجر ندام زاجر سيدفع
 نجوم لها برج الجلاله مطلق
 نبي الهدى الظهر الشفيع الشفع
 ويا شرفا من هامة النجم ارفع
 اعد نظرا يا صاح ان كنت تسمع
 ولا ت هداية للرسالة منبع
 ولا علم الا عنهم حين يرفع
 اذا قام يوم البعث للخلق مجمع
 اليكم غدا في موقفي انطلع
 فحاشا لكم وان تدفعوها و تمنع

هم القوم اثار النبوة فيهم
 مهايط و حرا ابوخران عليه
 اذا جلسوا للحكم فالكل ابيكم
 وان ذكروا فالكون نيد و مبدك
 فان بادروا فالذهر يخفق قلبه
 وان ذكر المعروف والجود في الوري
 ابوهم سماء المجد والام شمسها
 وجد هم خير البرية احمد
 في انساب كالشمس ابيض واضحا
 ومن مثلهم ان عد في الناس منخر
 ميامين قوامين عن نظيرهم
 فلا فضل الا حين يذكر فضيلهم
 ولا عمل يحيى غدا غير حيم
 في اعتراف المختار يا اية الهدى
 مدد يدي بالذليل في باب غيركم

جَعَلْتُمْ بِالْأَلْطَمَةِ وَسَيْلَتِي
عَلَيْكُمْ سِلَامٌ أَهْ يَا رَأْيَةَ الْهُدَى

فَنِعَمَ مَعَادٍ فِي الْمَعَادِ وَمَقْرَعُ
فَوَيْلٌ لِعَبْدٍ غَيَّرَهَا جَاءَ يَتَّبِعُ

فِي مَدْحِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ ٤

يَا آيَةَ الدَّمْرِ بِلِ يَافِتْنَةَ الْبَشَرِ
يَا مَنْ الْيَهْ إِشَارَاتُ الْعُقُولِ وَمَنْ
هَيَمَتْ أَفْكَارُ فِيهِ الْأَفْكَارُ جَنْ بَرَاوِ
يَا أَوْلَا إِخْرَ نُورًا وَمَجْهَرَةً
لَكَ الْعِيَاةُ فِي النُّطْقِ الْبَلِيغِ كَمَا
كَمْ خَاصَّ فِيكَ أَنْاسٌ فَأَنْتَهُوَ إِذَا
أَنْتَ الدَّلِيلُ مِنَ حَارَتْ بَصِيرَتُهُ
فَلَيْسَ قَبْلَكَ إِلَّا أَفْكَارٌ مُسَلِّمَةٌ
تَفَرَّقَ النَّاسُ فِي مَعْنَاكَ وَاتَّقُوا
النَّاسُ فِيكَ ثَلَاثُ فِرْقَةٍ رُفِعَتْ
وَفِرْقَةٌ وَقَفَتْ لَا التَّوْرِيَّةَ رَفَعَهَا
نَصَّاحِ النَّاسِ إِلَّا فِيكَ وَخَلَفُوا
وَكَمْ أَشَادُوا وَكَمْ أَبَدُوا وَكَمْ سَتَرُوا
أَسْمَاؤَكَ السَّبْعُ مِثْلَ النَّبَاتِ كَمَا
وَوَلَدِكَ الْفَرْجِ كَالْأَبْرَاجِ فِي فَلَكِ
قَوْمٌ هُمُ الْإِلَهِ الْإِلَهِ مَنْ عَلِمَتْ
سَطْرَ الْإِمَامَةِ مِعْرَاجُ النَّجَاةِ إِلَى
يَا بِيْرَ كُلِّ نَبِيٍّ جَاءَ مِثْلَهُمَا

يَا آيَةَ الدَّمْرِ بِلِ يَافِتْنَةَ الْبَشَرِ
فِيهِ الْآيَاتُ وَتَحْتَ الْعَجَزِ وَالْخَطَرِ
آيَاتُ شَانِكَ فِي الْأَيَّامِ وَالْعَصْرِ
يَا بَاطِنًا ظَاهِرًا فِي الْعَيْنِ وَالْأَثَرِ
فِيكَ الْإِشَارَةُ فِي الْآيَاتِ وَالنُّورِ
مَعْنَاكَ مُجْتَمِعٌ عَنْ كُلِّ مُقْتَدِرٍ
عَلَيْهِ فِي مِثْلَاتِ الْقَوْلِ وَالْعَبْرِ
وَلَيْسَ بَعْدَكَ تَحْقِيقٌ لِعُسْبِرِ
فَالْبَعْضُ فِي جَنَّةٍ وَبَعْضٌ فِي الْقَبْرِ
وَفِرْقَةٌ وَضِعَتْ بِالْجَهْلِ وَالْقَدْرِ
وَالْبَصَائِرُ هَانِيهَا ذَوُ وَعِيْرِ
إِلَّا عَلَيْكَ وَهَذَا مَوْضِعُ الْخَطَرِ
وَالْفَضْلُ يَظْهَرُ مِنْ بَابِ وَمِثْنَتِي
صِفَانِكَ السَّبْعُ كَالْأَفْلاكِ دِي الْكَلِمِ
الْعَنَى وَأَنْتَ مِثَالُ الشَّمْسِ وَالْقَمَرِ
بِمِمْ بَدَاهُ بِجَوْجٍ مِنْ بَحْجَةِ الْحَدَرِ
أَوْجُ الْعُلُومِ وَكَمْ فِي الشُّطْرِ مِنْ عِبْرِ
وَمِمْ كُلِّ نَبِيٍّ غَيْرِ مِثْلِهِمَا

أَجَلٌ قَدَرَكُ عَنْ وَصْفِ بِنْتِ قَبِيَّةٍ

وَأَنْتَ فِي الْعَيْنِ مِثْلَ الْعَيْنِ فِي الضُّوْرِ

من كلام

القصيد الاول في معجزة رسول الله

حقيق

بنا چند با من در مقام ظلم و کین آ
 عین اب کلت از ظلم و کین با که هر عی
 کین قربانی کو نتوانم بر من ترحم کن
 خطائی سر نزد از من مگر اظهار عشق
 چه سازد دور از خود کاینکه آشفته
 بتی زانکه آرم شکو آبر در که شای
 شهی کو پر تو خلقش صفای جنت و غل
 محمد عقل اول مصداق آن که از رفعت
 ز کوه نابی آدم بدان کان مظهر او
 سر اسرار سوراغلت ایجاد و ه باعث
 چه شامل کشته لطفش جمله آفتاب خاترا
 به پیش رفعتش قدر نباشد عشق اعظرا
 ماس او جعش کبر نایب اینقدر کد انم
 شها از فیض جود آدم شد هر اینها
 تو بیکتا کوه ایناه در بحر بیوتیت
 بهر امر توئی امر بهر نهی توئی ناهی
 ملائک سیر صف بستند انداز بهر ^{تظیمت}
 چارم بزربان و صف جمال با کالت
 هزاران یوسفه مکران زیبا کسوت
 چه پیک و هم این نه طارم اعلا بهر پیمان

مگر از ماء و طین ذات بظلم و کین عیب
 بی ازار جانزار من اندر کین استی
 چرا از کینه با قربانی خود این چنین آ
 دگر چیزی کمان بر خود ندادم جرم
 دمام دگر چه آنچه زلف عنبر نیستی
 که اندر هر دو کیت رحمة للعالمین استی
 موی کو کرد نعلش کحل چشم و عین آ
 بهر م فریق در میسند و حکم کین آ
 شر این سخن و جود آخیر المرسلین استی
 یکایک انبیاء اولیا را خود معین استی
 شفاعت خواه خلق اولین و آخرین استی
 که خود در تخت عزت او بر عرش آفریندی
 که با سطح حنیض قدر و جاهم ^{بافت}
 که هم پیغمبر بر حق و هم حق بر امین آ
 هم اندر عرش اسرار حق در زمین استی
 که بر خشک و تر امر نهی و فعلت دل نشین
 یک از خادمان در کفر روح الامین استی
 که در چرخ صباحت ناسخ مهر مبین استی
 بگرد خرفتن تو هم چون خوش چین استی
 چه نوزدات هم در آسمان هم در زمین استی

نجلی مینا بدهر زمان نوبه بطور دل
 عجب نبود که گویم بوند ترا ای شه دورا
 کین دربان در کاو کهیز جا کر بلالت
 الا ایضا خلق عظیم و مخلوق بهر کمتا
 گرفتارم بدام کینه اینچرخ مینا
 حقیر اندر صف محشر شفا خواهد ابر
 کشد این غم مرا کند زهرین کربلا از کین
 بجا که این سعید از ظلمت کوفه و شاهی
 حکیمانی را که بر سر کج چاه کوشش
 نظر کن یار رسول الله که از بیدار قوم
 بهشت نافرهای کینه از کینه اعداء

بد بیضا موسی ز کف تو ز آستین آستین
 بدهر از نقد ایمان مالک خلد بر نیت
 هزاران هم چهر فغفور و خافان چین
 ز کید دهر دون پر و مر مراد اتم این آستین
 کمان دار فلک مرغ دلم مراد کین آستین
 که خود بر عاصی با کبر شفیع المذنبین آستین
 حکمت سجد از تیغ ظلمت کین آستین
 مشک از سنان تیره جشم ناز نیت
 بیابن کربلا از خیمه شمر لعل آستین
 بگردن غل پیاز نجیر زین العابدین آستین
 ریاض زینب کلثوم و لیلی خرمین آستین

منکلات (القصید الثانیة منقبت طریق المنیر) حقیر

دوش که کرد و ز فکند کوی زرافشا
 پیک ندیم سحر رسید چهر از سره
 برده فرس و سر بچپ اند و وفکرت
 گاه تغییر همچنان که ناله قمری
 عقدش تا کهی نزدیده کیست
 نا که چون ماه آمد آن بتم از در
 خال سنا مشرق بر حلقه زلفش
 از بچ صید دل شکسته زارم
 ساخته ظاهر پریش دیده عاشق
 کرده عیان در نظر ز غنچه لبها

سطح زمین ساخت جمله رشک گلستان
 پیر فلک بر کشود چاک کربان
 واله و مجنوز و دل فکار و پریشانی
 گاه صغیر همچنان که صوت هزاران
 دامن خود در نیمه کواکب رخشان
 باقد چون سر و رو و بچو خورتابان
 چون حبشی زاده در شکست سلطان
 تیر و کمان بر گرفته زابرو و مهر کمان
 رشک غزالان چین زین کرفشان
 غیرت یا قوت و رشک لعل بدخشان

عارض انور در روز خط معنبر
 کرد لب شکر پیش از خط مشکین
 سنبل هوش سواد اید و اللیل
 از کهر شب چراغ نام و نشانه است
 کرد ز هم چون بیاض صبح کشیده
 خرم و خندان گرفت جابیه بر من
 این بر کف آورد ده سانتکین می احمد
 می اما چرمی نرزاز می تر سا
 کر بستانه بنا از قطره از و
 جتم و بگر فتم و بر یک کشیده
 بخود و مستانه خنک طبع جهاندم
 خرد دوران علی عالی اعلا
 فایح خیک بر قیم جنت دوزخ
 باعث ایجاد خلق و بانه دنیا
 حامی نفس رسول حافظ اسلام
 مطلع از شرق طبع من شده طالع
 ایچه تو ممکن نکشته در هر امکان
 تر بن قیس و عمرو عنتر و حرب
 می سزم این نرسما و هفت زمین را
 در زمین عهد عدل و داد تو ایته
 بر تو خلقت بشویر از ارکرافتد
 چنده از لعل شکر بن لیانت

در بلد کفر چون اسیر سلمان
 جمع شده هر طرف جماعت مؤمنان
 خلاق ز کونین صفا و وضو رضوان
 درج دهان داشت پرنز کوهر غلط
 نور فشان در تمام عرصه امکان
 گفته جا کرده بر یکا ط سلمان
 عقل فر از روح بخش و تراحت جانان
 می اما چرمی نرزاز می کبران
 سبز شود جا سغله لاله نعمان
 طعن زدم بر جلال قیصر و خاقان
 جانب میدان مدحت شه مردان
 پیشرو اولیا و جامع قران
 مهر پیمبر ولی حضرت سبحان
 صاحب شرع مبین و نامخ ادیان
 قانع ارباب کفر و والی ایمان
 نور فزا اینجا که مهر در خشان
 بر هر درگ وجود پالک تو در مان
 فخر تو نبود که داد جای به نیران
 بر نکتی هم چه گوید در خم چوگان
 مؤبر کند داوید باژ در غرمان
 بر دمندان هر کنار سنبل بر میان
 عرصه افاق را کند شکرستان

نظم حقیر و بیان مدح تو مانا
 ایشه دوران بر کربلا کدری کن
 رفت زبیداد ظلم کو فی و شامی
 از پی انکشری ز کینه اعداء
 کر کذرت اوفتد بخانه خولی
 گاه بریزم بزید و وان سگ بدین
 زین کثوم ز امر مضطر خود را

بردن شکر بمصر و زین بکرمان
 جهم حکینت بنجاک و خوشد غلط
 رأس شریفین بر نوک نیرة عدوان
 قطع شد انکشت او بنجگر بران
 رو حکین را برین چنان پنهان
 چو زند از جفا بران لب دندان
 دیدن خونبار برین بیکر لوزران

من کلام (الثالث في مناقب أمير المؤمنين) حقیر

تا که بخت من زینرنگی شیر نلشد
 از صدقت بر رخ هر کس کثوم با صلح
 هر شفیقیر اکمان بر دم ز اهل نیک نام
 نقد اخلاص هر چه بود بار کردم بهر دست
 که جواهرها گوناگون بدست آمد مرا
 که در دفع رمد کحل الجواهر ساختم
 گوهر مجبور با پای دل کشته قریب
 رخصت ستم کشیدم زیر پای من خویش
 هر بلد را اکثر مقام اهل دین نهادیستم
 و در شب مرجعک با خود تار ایا و
 افتاب ملک معنی آسمان عز و جاه
 شیرین از شاه مردان شاه خوبانند
 اندک بود مطمن بر لب شک هر کس بر
 پشه از خون جودش کرد غم سیرم

پایمال عالم از دستان او از نیرنگ شد
 لاف بک در نکر داول اخوان در جنگ
 در طر بود و ستمی غار من نیک نام شد
 کاروان سالار دیشم ز کشت پیش اهل نیک
 کشت یا قونم خوف اعل بدخشان نیک شد
 کحل نور افرا من هم نیک دار و سنگ
 قزو و اندک مسافت بعد صد فرسنگ
 گاه جولان در تکاپو چو حمار لنگ شد
 ز آن سبب مر شک تلو و غیر افند شد
 خمر فرمانروا کاخ هفت او نیک شد
 انهمی کان بندگی با ذات خوینک
 معذکان کان معنی معنی فرهنگ شد
 کودی چشم پلنگ تیر چنگ اول شد
 عرصه اتفاق بهر سیر غم من نیک شد

این عجب بنود اگر در عهد عدو داد و
 انهم کنز او حج رفعت کرد که عزم شکار
 امثالش زمین مرکب که کشتانستند و
 شاه ایمان و وزیر دین و سرتیپ و کون
 نایب احمد سپه دار احد سلطان عصر
 در دیار خاک کوشش بهر چو یک خاکست
 حکم حکم اوست بهر خشک و تر در بحر و
 کوز یک یک بنیم از لطف او بر شوکران
 در میان عدالت پناهت دیناودین
 خادم درگاه و دربان دروهم پاسبان
 بر دلش نبوده هر آنکس مهر مهر خیدی
 ای ولی قادر یکتا حقیر ببینوا
 جو ثنایت شیخ دیگر نیست بر سر مرام
 تا که شاه واسب فیل بیدق و وزین و
 جرم بد نگاه تو چون منصوب در اربلا

باز ایشکار گفید سلسل و سارنگ شد
 کیند کردون بیای باز قدش ز رنگ شد
 ماه نو آمد فر و چو حلقه زین رنگ شد
 صد خیل ایندیا آبر و لیا و سر هفتک شد
 یا ویر اسلامیان دارا خیل جنگ شد
 در کنار بحر خودش را چون چرخ جنگ شد
 شاه در این عنان چرخ را در چنگ شد
 سینه خود رو دمید و لاله خود در رنگ شد
 اندرین چشم ضیغ چون کینام رنگ شد
 صد هزاران کی قباد و قیصر هوشند شد
 رو کرم و ان چو مو تپان شیر رنگ شد
 از جفای کردش کردون بی دینک شد
 نراد مادر با علی گفتا و در آهنگ شد
 پانزاع و کش مکش در عرصه شطرنج شد
 جان اجابت توین دولت فرهنگ شد

مرا کلامی

الرابع فی المناقب لشد الله الخالک

الحقیر

صنما بکشن اک جار سدم نیم هو انق
 دل بی صفا خیزین من شده نورده ز صفا
 بدام بجز کند که تو بیدها که هر منی
 ز ریاض و روضه دم زخم شمع شجر منی
 بدو جگر که هر منی همگی و است مطالبم
 بلبم سان می آتیز که درها کنی ز نوابم

هر بند بندتم شد بزمانه ز صد تو
 و سجا و دین و دل شود بقدام هر و فاقو
 چه کنم پیشک تر خطا بخدا که مشک من
 شد با ضیاء هر کلبم ز شعاع نور لقا تو
 که بجز من از کف ماه رو نبود بد هر صابم
 مگر از سر و نشاط و سر چه کنم بقدام تو

شب دوز و هفته سال و مه اکثر بگویند
 چه نصیحت کنی ایصنم بگو و کلمه بگو که
 چندی آگهی تو فرستادن من و جن حضرت
 سر و سر و عجمه لامکان شکر لاف
 بازل چو قائل سوزن استبانک صلا
 بقیاس طینت خویشتن هر طبلکی به اژده
 ز تمام من ماسو بصفات ات مقدمی
 که سید بیایر فصاحت بخدا خدای مجتبی
 طبقات سبزه حکم تو بود آرد از عد
 نیم از جماعت عالیان شو از بالین کتبت
 بزبان مدح تو پس همین که وضع پاک پیوست
 بنام خلقت ماخلق تو امام موسی و سرور
 رخ قنبر ز و قوی رضو و صفا چو قنبر
 به از زمین که قدم زدن کرد که عدل ز شد
 بقتل خارجیان دین چه حیا کینه علم کنی
 نه اشان بل نظاره نور و ان بوعیدم
 ز بر مدح تو خامه یکی از دو قصه بیان کن
 بتصریح آمده بر در که مکن از و جان
 ز خطای کردش اسمان ز جفا انک ز شد
 بشکاف جنهات انچنان که شد بگشودن
 جبریتان بجز انویر نشسته خلد نعیم و هم
 بجز و ش و ناله ز سو دل ملک از فلک هر زمین

ز کلو نرفتن فرود را که بگو می کند رو کن
 که خوریده ام ز ازل بجایم و هیچ و در بلا تو
 که رسوخ کرده بچشم و جلالهم مهر ناب مصطفی
 چه برید با طایر طبع من هو آمد رخ نناق
 بگو اقول استحق هر تن بی بکر بلا زده
 شده باز وزن کوش جان بد درک صو صلا
 بجمع خنک و جهان هر پندشوی مسلی
 که صفات از مبینی شده است رحمت ز خدا تو
 هر عرش و کرسی و اسمان چند لوح هست
 که خدای تو و له خدا شده است شامه
 چه بر اینیا چه بر اولیا هر دلیلی او هر
 بود این مفرس انصاف غبار صحن و سرور
 ز نیم لطف تو بیکر شرمنا نکان که شده
 که تمام جز و بشر شده هر غرق بجز سجده
 مرد دست پای مخالفان بیک اشاره قلم
 نظر قضا و قدر بود نکران باد و رضا تو
 شد منفعل ز خیال دل بقناد خامه از اینا
 خود اگر حقیر و بی نشان بودم نظر بعبادت
 کنو اخت تیغ خود از زمان بفرقت اینا
 بقناد غلغله در جهان ز فغان و شو و نواق
 هم خاکیان ز شرار جهان شد خوفشان
 که چه قد سیاه دم بدم شده نوحه خوار بران

ع کلام

الخامس في المدح ابي عبد الله الغالب بن ابي طالب

الحقير الذليل

دگشت چو روشن ز خورشید این چتر نه براند
 آمدیم آن ترک پر بچهره خوا ما
 مستانه و آشفته و خندان و غزنجوان
 از دیدن نور رخ از روشن آن ترک
 بستم کمر خدمت بر خواستم از جگانه
 با گوشه چشم سپهر کرد اشانه
 در بسته و باز آمد بر پای ستاده
 پر غنچه لعل لب شکر شکن خوش
 گفتا که دل از زده ام از دست تو ایستاد
 غم زنت که با گوشه حقیقت کشیدم
 بر جنتم و این بر سر طبع نشستم
 هر چند بمیدان مدح شاه مردان
 عین حق است حق و شمشیر حق الحق
 ایها دگین کای تو و چه حور تصویر سبک
 مخلوق بمدحت چه سرا بنید که خالق
 که قنبر از چرخ دژم خواست غلامی
 گردید مجتهد رخ شیر فلک آگاه
 هر دو بر در این زاویه خاک بکرد
 مهر تو اگر بر دل خود راه ندادی
 هر کان که در کون و مکان ظاهر منجی
 از ارض و سموات ز عرش و قلم و لوح

که دید که بزبان ز خلیل سپه نمرود
 گفتی که ایاز آمد اندر بر مهرود
 لعلک درج دهانش بود می لود
 افتاد بیگانه دل تشنه دود
 چون عبید که خیزد ز لب خد معبود
 رو بر در کاشانه و در ساز تو مسدود
 در بیم امید اندک شود فرصت مقصود
 شکفت ز هم عقد که هر کس بگوید
 آیم به بر لبیک کفی پرو کفی زود
 نظم تو به مدح ولی حضرت معبود
 چون عزم مرا دید از آن دغدغه
 در ناختر بستاند بر عشق من افرو
 ز اینینه دل ز نیک کند و ترا هر بزد
 هر کس که ز جان مریه مدح تو بود
 از رو زازک مدح تو و وصف تو فرود
 مدح هر معید ارد و خورشید چرخ مسعود
 بر پای سبک کوه تو بر ناصیه فرسود
 کوی فلک از صد مأمور کان تو مفعول
 گشت گلستان بخلیل تش نمرود
 در پیش منجای تو بود در هم معبود
 عالم هر از پر تو جودت شد موعود

مرغ آبی ز جوهر ریای حیات
گردیم شبید ز نوای خیر و خویان
جز اینکه به بهت نور تو دیگر
کتر ز سگ کوی تو در درخیز است

در معرکه از هم بدر جوشن داود
تا بود کند از سر خورشید کله خود
برایم که از او حج فلک زهره جبین سو
بر کسی نظری کن ز کرم اشته ز جوی

منکلاف

قصیدت السان علی مخرج امیر المؤمنین

الحقیر الذریع

تا دماغش ز بوی باد کله گنار شد
از سر نشاء ان باد به لب جا رسید
بر در پیوخان چندان ستاد مگر برون
پس بچرخ کلابه رفت جانب ان می کسان
از غضبش و ترش کرد و چین بر لبش زدن
این میکت آن می نمیدانے که از بیکر عه
این استان می که از بقطره و شوره زان
این می استان که از بیکر شمشیر چون چند
این استان که بیک ساغر چه زرد با ن
این استان که لب چون سلیمان کرد
این می استان می که شد خضر و را خود
بر ملا گو بوجبه باشد نام این رتل کران
انکه دانش را بدات حق توان کردن قیام
ان که قصر و فعلش دارد مکان در لامکان
ان که بجهت قدر او جبریل و هم
انکه صیقت قدرش مهر و دوعالم محیط
انکه از فضل و شرف در عالم کوز و فنا

سطح دل شد کلتان هر بر که از گلزار شد
جان بکشت تمز بودین لیک دل هشیار شد
شتر نهان در و نوا کاشف اسرار شد
نقد جان در کف بو بیکر عه اظهار شد
گفتی مع حل این مشکل بی مع شوار شد
کر چه بین بسطوت شیر آدم خوا شد
مهر بر شک کلتان غیبت گلزار شد
پو از بر ابیکدم کلتان ان نار شد
علیه مریم خراج چارمین از دار شد
حکمران بر انس و جن و مرغ و مور مار شد
کاب جویان دید و ایسان زند از دیدار شد
باد کله نار مهر حیدر ککر ار شد
زانکه دست حق و عین حضرت دادار شد
حضرت روح الامینش خادم دیار شد
از پریدن باز ماند و بال پر از کار شد
مرکز انفاق چون نقطه بر کار شد
نامر و صهر و وصی احمد مختار شد

ان شهناهی که اندر عرصه جا و جلا
 مجلس عقد سخایش منعقد چو نشد بد
 چون حد و ذات پاکش ز قدم اقدم بود
 مطلع دیگر طلوع از شرق طبع کرد باز
 ایفک خوئی که بدست مطلع انوا میشد
 دراز چون نو پیراکت قبله ذرات بود
 جان نشاد احمد منزل تو کردی باشعف
 کاش کوی حریمت چو صفایر با صفا از
 خمر ابر نعل بشید نیرت که باشد چو نعل
 بسکه شوخاک کویت را بیدار در حصار
 مؤثر اسنا پیشکش او در راه ام ران ملخ

قبه خوکاه او نه کبند دوامر شد
 قاضی چرخ فلک را طبلسان زد تا بر شد
 ماسویر الاجرم سر کرده و سر د ار شد
 کز شعاعش صفی جان رشک موسن زار شد
 و ملک رو که دستت ابر کوه بر ار شد
 ز انبیب کو به حریمت کعبه اخیار شد
 در شی کز امر خزان شه بسو غار شد
 شاهد جنات تجریمت تحتها الانهار شد
 فاش کویم اینجمن شیان اش سیر ار شد
 همچو بلبل کز فریق کل الیم و زار شد
 ایلیمان کن قبول اشعار این اشعار شد

من کلام (القصید السابعة مدح امیر المؤمنین) (التحصیر الذی

با عشق آمدان بت عیار من ز در
 یا انکه خور کشید سراز ممت خاوران
 یکبار ساخت محرق این جسم زار من
 کیو تا بدار چو ماری بسروفتد
 از غمزهای نرگرفشان ان نکار
 ز ابرو کان و از مشق تیرش بزه نهاد
 زان لعل نوشند که بس بود بانک
 پنهان نموده رشتنه لولو در دهان
 دست من است و حلقه میم و دهان و
 در چاه سیم سبب نخلان ان صنم

رونی چو زبدر کامل و موج چو مشک تر
 کافاقرا گرفته همه تا به باختر
 ران عقرب که بستند بد از نر لفا بر قوس
 کز عشق مراست کشته و حفظ کج زرد
 گوید دل پر از بر و شد سینه شعرو
 انداخت جانب من و بنشست بر جگر
 بر کماله نمود لاعیان مصر از شکر
 ظاهر نموده بر هر کس معذرت کس
 ز این هر صبر نیست در نظر هیچ تنگ تر
 افتاد یوسفی که از خویش بی خبر

بجز نثار خاک رهش نقد جان بکف
 با صد کشته کفت چه سود ابر تر است
 گفتا خیال باطل و امری است بس محال
 کفتم و اناناز می آکر کام من نه مهر
 مریخدا و حتی نبی باب هفت و چنان
 مشکوئ نور ذات که از یک شعاع و
 یغوی علی عالی اعلا که ذات او
 هم پیشکار خالق و هم پیشوای خلق
 شاهش که بیکه محکوم حکما و
 انخروی که بر شمه شبیدین دل دلش
 انشاه خصم گاه که انصاف و نیر گاه
 آن صف شکن که بر کشد تیغ ابکون
 تیغش چه ستد آهن یا جوج کفر ترا
 رخسند لامطلع چه خور از شر طبع
 ای آن که امر تو در خلق میر و بر
 ای آسمان فضل که ابر سخای تو
 اضداد چار گانه ز عدل تو متفق
 ارکان شش وجهه همز امیر نور فراد
 کراه غارض توفیر و ز در ط غبط
 شیر فلک ز هیبتت بر صبح تو در جهان
 دست دعا برار حقیق از بی دعا
 وانکه پسران ثابکوا این بر کرد کار

شاید قبول سازدم این تخفیه مختصر
 سودا عشق تو است بک کفتم مرا بر
 ز اندیشه چنین که ترا بود در گذر
 ایم لبکوی بر در سلطان دادگر
 زوج بتول و ماه جهان شاه حیدر
 هر صبح و شام کسب ضیاء کرده ما خود
 باعث بر خلقت اشیاء من خشن و
 بر هر چه جز خدا بخدا هست بیشتر
 وحش و طیور و جمله هم از حق و تو از شر
 از کیوان حور جهان بود جلوه گر
 دفع ستم ز گاه بر نام سازد از اثر
 چون نوم کرد از تق تیغش دل بخت
 هم منع فتند سازد و هم مانع ضرر
 سر ز چنانکه جلوه کند نور از بصیر
 جازم بود سید و شقیق از خیر و شر
 زیر همان در و کهر نقد سیم و ز
 سزای بر پایگی شده و از پنا بکر
 اطباق سبغ خلدن حکم تو مستقر
 ماه صیام درج شود در همه صفا
 اسپه بر چه شیر عالم و بجز گذر
 بر در که کرامت داد دادگر
 دار که حال تا بر جوانان خود خبر

ای مظهر جلال خداوند ذوالجلال
بنکر صفوف لشکر اعدا نر چار سو
عباس را دودست جدا بیز زینکوش
بنکر مزداغ اکبر نا کام نوجوان
یکتو فتاده قاسم داماد نامراد
بین سر برهنه زینت کلثوم خولش را
کوش یکی در دیده میشد از بهر کوشوار
نادیده کسی که تاز و عروسی شب فاف
بنکر بحال عابد بیمار کن مستم
بر نوک نیزه شد سفره نرند از جفا
شد پایمال ستم ستورن تو که داشت
داری خیر خانه خولی و نران تنوا

بنما بسوی معرکه کربلا کذر
بر لبه هر قتل حسینت هر کس
چون ماهی بیله خون کشته غوطه
صد داغ غم بیند لیلای خونخوار
بر دست و پا خضاب و لیکن خون
هر یک بد بکره شده ناچار چاره
هوش یکی بریده شد از ظلم کوش
از جو خرچ معجز نیل کند بگر
نیلی شده است جسم و از دوش تا کر
با اهل بیت کس خود کشته هم سفر
زهرامدام زینت اغوش و دوش و
کافتاده است را بر حکین تو چون

فکلام

القصيد الثامن في مدح أمير المؤمنين

الحقير الذليل

ساقی ز کرم زین بیباغ موی کلنار
کارم بچنین یار که بر با شد به مهر
پار او این میسکین دل و دین برد بغا
اقرار کند بر کنه خویش و مرابان
خارم زین اندر دل مجروح نشاند آ
عیار ندیدم که کند غارت شهر
بازار من همچون بیخ و نقد زین کم
بیار دل زار من از مرده نمودی
ازار من اینقدر مر و انیت خدارا

کین فصل بهار است بیار است مرا
بیمه نیش امثال فزون تر بود از یار
وامثال کند بر کنه خویش اقرار
بر برك کل دل زند هر لحظه دو صد
کر دیده مشبك دل مزان بت عیار
طرار ندیدم که برد شخند ز بازار
بازار تو کرم است خویند ار تو بسیار
دیگر نه جفا این دل زارم تو میاز
ای یار خود آرا نه خود آرا نه من آرا

و نرنجد و ندبم از تو شکایت
 ستر الله اعظم علی اعلا
 آن شیر شکاری که زانندیش عدلش
 هر جا که ثبات قدمش پای پیشت
 که صرصر برقی و نرد از شعله تیغش
 از پر نور محیش در د از هم صفا عدا
 نیز از برتر کش چو در ارد بر صف جنک
 حش بدل کافر اگر جای گزینند
 باحت وی از هیچ خطائے نبود ننگ
 در کام نهنگ او بچکد باد ماهش
 چرخ فلکش نفع خورشید و مهرش
 از مخزن طعم کهر مطلع دیگر
 ای مظهر ذات احدای مطلع انوار
 این طاق زبرجد که رفیع است بنایش
 از لبت عدو تو یکی نامده بیرون
 در عهد تو کرب از بزه کشده یافت
 شاهاسک کوی تو حقیق آمد که شوق
 تا ماه و خوراند مرد و براند شب و روز
 هوار و خلیلت به جهان خرم و خندان
 در کرب و بلا ایند دوران گذر کن
 بر کلبیدن افتاده در آند بلا خیز
 از جوهر سپاه پسر بعد بد اختر

بر پادشاه کون و مکان حیدر گزار
 وجه الله اکبر و صفی احمد مخنار
 هدست شود آهو با ضیغم خو غوا
 کوه همدان ساز چون کاه سبک
 چون باد خزان ریزد او راق ز اشجا
 چون تابش مهتاب که باشد ز کتان تا
 صف صف ز شیاطین عدو افتد از کتا
 صیقل شود همچون دل آینه ز رنگا
 با ذق از بغض التار و لا العار
 مستانه زرد ریاکند او سر و بکهار
 چون دیزه نان است در آن ثابت سبنا
 بیواسطه طالع شده چون نور ز ابصار
 ای بر همه مخلوق جها سر و سردار
 اندیش خبر داده که هستیش تو معمار
 جز نوک سنان تو وان ریح شر بار
 در کاخ شبانش بر سر ساند بشبار
 بر حضرت تو خدمت خود را کند اظهار
 تار و نر شبان روشن و تارند در اد و ن
 پیوسته خصیت میخان خوار دل افکار
 بنکر هم اولاد تو بیمولش و غم خوار
 صرا شده از خون هم چون ساحت کلدان
 شد دست جدا از تن عباس علمدار

افتاده بیکجا از صد پان ا کبر
انحر بر حسین تو ترخم نه نمودند
خولی چه جفا کرد بران مرأس منور
ای صاحب غیرت بنکر زینب کائون
لهلای خزین قاطع زار و سکینه
بنکر که زیند چوب بله کا حسبت

پامال ز یکو بدن قاسم افکار
ببر نید سرش را ز بدن شهر متکار
بنهاد بجا کترش آئینه رخسار
به چادر و به مقنعه در کوچ و بازار
چون مادر قاسم هم یاد دیکه خونبار
از راه عداوت پیر همد جگر خوار

فکلام

القصد الثانی علی محمد و آل محمد

الحقیر للذین

گذشت از شام که نیم که آن عیار یار آمد
چو شب کو سمره چشم غزالان خطا
سر برداشت از لب گرفت انگاه بر دامن
که ای ستیزا چو تا چند در بند غم دار
بجز لایه کفتم چیت بجا ناجزم تقصیر
نکفتا جرمت این باشد که بشکاک صفت
ز گفتارش خجل کردید اندر عرض فکرت
ز دم مه نیز هر چند این کیت طبع سرکش را
بگردابیم غم مبتلا بودم بی نا که
و که حضرت داود امیر المؤمنین عجد در
شهتاهی که بمرمدح ذات پاک
شهنشاهی که خوانا لاجودش در ره عالی
شهی کش منهدم از کفن کفر از مرج دلخوا
شهی که ز مهر او کردی در جهان از دیشد
چو در کلام نهادن افتد ز یاد و جوش

ز مهر و او کاشان نرجان نور یار آمد
که شب کو و سمره ابروی خوبان تار آمد
پیران که در فشان از ان لبیا تو یار آمد
بیی دلدار در بند من افزون از شمار آمد
که صبح روشنم زین غصه همچو شام تار آمد
سکوت در تها جوئی شیر کرد کار آمد
سهند طبع از بهر نیاش راهوار آمد
شویک کام از کامی بنکرد و یار سپار آمد
خلاصی ده مر این برین و بر طرشاه تاجدار آمد
که بر هر خشک و تر در در صاحب اختیار آمد
بفرط مکرمت اندر انرا مدحت کذا آمد
کفیل حق و انور و خوش طیر مؤثر مار آمد
بگرد قلعه اسلام تیغش چون حصار آمد
دو صد قرن از یو حفظ از انخیا یار آمد
هماندم بیکه ازیم بیو کو هیا و آمد

هر انکس کوندارد مهر مهر چیدگر بد
 چه در هر روز از ک مشاطه تقدیر زیدانی
 حسام شرا نمود آینه ز رخسار مردم
 بیم بدل و سخاوت مویج زن برون ز خلوق
 اگر بیاد او سراسر است کرد در دست و در خشت
 دوست با کمال ذات یکتا از نسب بودش
 بر پیش کش هر شب ز چرخ از راه توفیقش
 الا ای مظهر قدق که قدر تر اندانند کس
 کز زبان کشته اندر عهد عدالت کز از تو
 شهانرا ندیش عدل تو کو یادگر که جنک
 اگر چه عجز معصیت باشد حقیر ایشه
 نمیدانم چه حکمت بود پادشاه در خورشین زینب
 چو خورشید فلک در شام شوم از کینه عدل
 ز دیدار مه رخسار خونین علی اکبر
 سر از خاک نجف بردارانی سلطان بود
 بیاز و بند کین بستند بیک در خمر انت مال
 عیان ترا بدست کوفی و شکسته تماشا کن
 شاید بزبان او در بی حزن و ملامت و غم
 چرا اهل نبوی ای زمین در خون و زاری
 تو هم اهل سما اتش بنار یک چرا اندم

چه کرد بنا چه در عقبی بی فجار جا آمد
 پیا را این بر و عروسان کامکار آمد
 نیامش واسطه عقد بقادر کبر و دار آمد
 نیم جود و عطایش بیکران و سیکنا آمد
 بر نش بدنی از دل بود نار هر چه نینجا آمد
 که نورش بر تو افکن گشت و باب هفت چاد
 نثار از کوهرا نیم نده نه صد هزار آمد
 قسین رفعت پنجه بر سخت شعار آمد
 برین ضیغم ز غایب ز بحر قوتی کرم بر او آمد
 که شمیم بر تو نیم کور اندر هم دو چار آمد
 ولیکن ساحل لطف ترا امیدوار آمد
 سحر چادر اندر شام بر شام سوار آمد
 بنوک نیره را بر کبر نشین عمار آمد
 بچشم اقم لیلار و زرویش شام ناز آمد
 که اندر جمله غم نوع و سن ز خون نکار آمد
 بگردن قید آهن غایب زار نزار آمد
 اسپر خوار چون اهل تار و زنگبار آمد
 که از کین زینب اندر مجلس شری و سوار آمد
 که شصت چهار زن دیدگامی خوار آمد
 که از کین خیمه سبط پشمی شعله بار آمد

من کلام	قصیدت لعائن علی بن ابی طالب	التحقیر الذرف
ای پیکار خالق پیشوای دین		بعد از رسول مسند حقرا توفی میکند

در درج ذات پاک تو در بیت بی بها
 در دست است مایه از نراق ما خلق
 جز بیل طفل مکتب مروز است کتبت
 حاکم هر روان بدهر سلیمان نمیشد
 پیغمبر امت خانه علوی تو یابان
 ایجاد را که هفت پدر چار مادر است
 آید بجز قاضی و راجع ما سوی
 ارواح کشتگان تو که قبض می کند
 تنه اندانکه بر همه سلام با وری
 ز خاک پای بر سر نه کند سپهر
 و بند تا غبار دریا استان است
 ز شعله افتاب برخت چون بشام دهر
 خورشید و صفا جمال تو کرد از ان
 هر کس نکفت بعد از شاه لافقی است
 کوتاه شد زبان من از مدح چون سید
 او از هر چه که خشک لب دیده ترفتاد
 کیو بخون طپیده تنی دید پایمال
 در هر گرفت پیکر صد پای پیکر
 کای نوجوان بخاک عجب لفته بخواب
 با قامت خمیده و با چشم اشکبار
 در حیرتیم که این بدن پاک پاک را
 تاب آورد سکن چنان که بچشم خویش

نور و کلا یست که یعنی ثوبه امین
 در شان است ای زوال قوت المتین
 زان محرم هر چه خدا کشته اینچنین
 از تو نداشت که در آنکت خود نکین
 حسن رسالتت رسول و تو اش حصر
 در جنم هفت چار تو نه جان بیقرین
 در روز عزم در زم تو با انزع البین
 در عصر نبرد چنانی بچشم کین
 دین خدا و خلق خدا را تو نه معین
 چون شد مقام خلد رضا تو بر زمین
 حق کرد خلق بال ملک زلف خو عین
 دهر آفرین نمود و چون کفت آفرین
 بنود جانک کفر چرخ چار زمین
 بر جان او کمان قضا باد در کین
 در خاطر مصیبت سلطان بقرین
 چشمش بچشم تازی جوانان نازنین
 یکجا بنوک نیزه سر زفته ما بچین
 و از سوز دل کشید سپر آه آتین
 بر خیز حالت پدر پیر خود بر بین
 و او رم چسان بر ای لای دل غم
 بیدیم کونه عثر افکات این چنین
 فرق تو را شکافه بید ز تیغ کین

ختم کلام کن که نخواهد شدن خیر

این قصرات تمام مکر و نیر و این

و کلام

المدح الحاد عیبه منقبت یونین عم

الحصیر الذنون

بیا جمال تو خورشید آسمان شکند
 ز نریز بر نقاب برون کنی مه روی
 بغز اری اگر قوس برون در کار
 چه بر نهی صفه شان بهم ز عشق ناز
 بگردش اگر ترک چشم شهلا را
 ازان دو عقرب زلف سینه بر بوقر
 چه مار کیو بر سر و قد بیا و نیری
 ز یک کرشمه کلنار نار کوندر رخ
 صفای لعاب و شجره اغ دندان
 بیا کنی چه قیامت ز قامت رعنا
 شکستن دل عاشق اگر بود لازم
 راست که شکند دل بعشق و لدار
 شهی که بر فلک از قهر اگر نغان کند
 شهی که سر کشد از دیده بان دهن چهل
 شهی که خادم درگاه او بگاه ستیز
 شهی که شاطر جکش برهن دشت نبرد
 شهی که قاصد امرش بوقت شد حجاب
 علی عالی اعلا که دست قدرت او
 ایامیر معظم که نعل نویسن تو
 نهی جزم تو جیش تمام روی جهان

مناع حن تو بانزاده رخا شکند
 تمام رونق و نریزایی بنان شکند
 خدای دانند یک چاچ از کمان شکند
 بمو مو تنم ناولک سنان شکند
 ز شرم دیده بزگر بکلیستان شکند
 هزار دل ز تقاضای جوان شکند
 ز غم بسین ز سر و روان روان شکند
 دوراغ کلبه بیک باغ از غواز شکند
 بهای لؤلؤ و مرو جیان بحر و کان شکند
 ز رشک خویش قدس و بوستان شکند
 ز آنچنانکه زتن جمله استخوان شکند
 ز عشق سر و روسالانرا از جهان شکند
 ز هول بیض خود در چرمه آکیان شکند
 هزار میل پشیمان دیده بان شکند
 بربک اشان دراز حلقه جهان شکند
 بچوب دست و سرگرد سیستان شکند
 بیا بجهد سر صر و نران شکند
 طلسم کون و مکانرا بلامکان شکند
 ز پویداش کمر پیرا کهکشاز شکند
 ز باختر هر تاملک خا و نران شکند

ز قاز یانه قهرت که نشیب و فراز
 بکیز یاول غمت اگر کند جولان
 نماه اریدو بیضای دست تیغ بخصمه
 بخت مطلوع از شرق طبع کرده طلوع
 بوصف مدحت تو کله که از زبان شکند
 نه مدح تست که تیغ چه قابض از رو
 نه وصف است که بر محبت کند و بر ابرضا
 بیباغ کشور جاهت رود چو درد خیا
 ز غر زعت شکند شاخ سنبل از رو
 قسیم جنت و نار و شهاب و ز شمار
 امیدوارم از این طر قار مغاز حقیر
 مرا چه حد که کشایم زبان بمدحت تو
 کجاروا بود ایشه که سر و قد حسین
 ز داغ اکبر فاشاد و تمام داماد
 بجو کرب و بلا یا علی تماشاکن
 برین بخولی بیدین که هر دم از ترا کین
 پایا به کوفه نظر کن بد خیرت زینک
 بره شام گذر کن بین که خار جفا
 برای بند ازاری به تیغ جوهر غنا
 شهنام ایشدا اینغم که بویر هند این

سیر سران هر چون زنک کاروان شکند
 ز خصم کو به فلک را بصورت جانشکند
 صفوف معرکه ز افغان الامان شکند
 چنانکه در روشنیش نور اختر از شکند
 ز فکره دیر کجینه دهان شکند
 همان شیشه عمر مخالفان شکند
 جماد ترن شکن تخت پاره مان شکند
 هزار جانتش از چوب باغبان شکند
 بسک پای خود از بیم جازر این شکند
 مخالفان هر را دل از این بیاز شکند
 بدین ابر از ان خالک استان شکند
 که قفل ناطق جوهر زبان شکند
 زیار ما تم عباس نوجوان شکند
 هزار داغ غمیش هر دل از خسان شکند
 که شمر باز و و پهلوی گودکان شکند
 بجور خوب جفا بر سر زبان شکند
 که سر چوبه محمل ز سونر جان شکند
 بیای عابد بیمار ناتوان شکند
 ز بند دست حسین توساربان شکند
 چون گوهر دیکد انش از دهان شکند

مکالم (القصیدة فی مدح حافظ الزهراء السلام علیها) (الحمد لله الذی

بکجان از هججانان غصه و بیمار داند

مرغ دل در مجلس تن ناله های زاری داند

شاهد روح انر چند بانك رحيل
 اب جیوان اوید که خضر از بهر چیتا
 بند بند استخوانم بکدر پزاند و در دما
 کر که اسایش کنم یکدم بشرت نگاه دور
 کر که از بهر تفریح پانهم در صحن گلشن
 ز زمان وارسته کرد جان ز قید محنت غم
 تا که بکشایم زبان در مدحت زهرای اظفر
 آنکه بیگمنا است اندر کشور کیتی بعالم
 لعه قندیل ز زمین سپهر از چیت بشنو
 نور مهر چرخ بایشد پر تو از مهر چهرش
 حرفت انیت در نبود انینه اگر داشت قد
 علت ایجاد موجودات خوباشد از انرو
 کن فکون در تحت فرمانت دای قدس کسرا
 ز انبیب جریل بر خیل ملک دارد شرافت
 صحر از خود مهرش یک نعیم از لاله بچشد
 چشم غلمان گرفتد بر سایه عکس کینرش
 خاک رو به مسکنش باد آورد در باغ رضوا
 قطره زاب و ضویش کرچک، دیرای خار
 یک کینز از مطبخ مهر است و خورشید است
 سایه را که از حرم خواهد که اخراجش نماید
 مهر کز ملک انان است از شعف هر دو
 ماه کر خیل فکور است از غش کاهیدک بیکر

بک غمهای بیایه حاصل از اغیار دار
 جان تنفر جوید از نوشیدن استخوان دار
 هر یک اندر ناله چون ز لحن موسیقار دار
 کجا دوران سبویم را ز غم سرشار دار
 بخرچ کچ رفتار کلها را بچشم خار دار
 کایزدم نطق بیانرا سخن اسرار دار
 آنکه جنم از جان پاک احمد مختار دار
 و از شرافت میسر چه چون چندر کردار دار
 کز شعاع نور زهر اعشرب از اعشار دار
 ز انبیب کیهان منور جمله از انوار دار
 تا که اندر خویش ظاهر عکس انرخا دار
 کین پیمبر این سخن را در حدیث اظهار دار
 نیست انسان هر که ز اینسان رفعتش انکار دار
 که اعتراف ضامی بر خالک ان در بار دار
 اخکیر از درد قهرش یک جحیم از بار دار
 خازن جنت چه منصورش نکون از بار دار
 تا که حور انرا مکتل یک بربک ابصار دار
 شیوه جنات نجره تحتها الانهار دار
 عفتش بین کز سه چادر مرید استار دار
 منع توان بر تو خورشید مراد یوار دار
 کز بام در کوشش چون کردش بر کار دار
 ز آنکه هم نامحرم وهم نه بدان در بار دار

کربش مهتاب در بام سرائیش با گذارد
 ای مبین بانو به جنت داد از بیداد آ
 بنکر اندر دینوایش بنوا از جور آعداء
 شعله سوزنده اش بر جان زد در هر کج
 بنکر ای خاتون محشر دست بیداد محشر
 اهل بیت را نظر کن چون امیران تناری
 بنکر از داغ علی اکبر چنان لیلای مضطر
 بنکر اندر مطبخ خوی حین ناز نیت
 از ستم در مجلس شرب و قمار ای دخت احمد
 در دندانش ز چوب خیران از دره بنکر
 کرد خواهش ملحد بگر کنیز و دخترش مرا
 تنگ شکر ریزد از کله حقیر اندر شایش

چرخ نابینایش از از امر میل انظار دارد
 ظلم به حد بر حکمت چرخ کج رفتار دارد
 پشت خم از داغ عباس وفا کرد ار دارد
 خار غم بردل زمرک قاسم افکار دارد
 زینت کله نوم را از کین دلیل و خوار دارد
 دشمن بد خو عیان در کویچه و بازار دارد
 دامن خود لاله زنگ از دینک خونبار دارد
 رو خاکستر چنان آئینه رخسار دارد
 دست بسته غل به کردن غابد بیمار دارد
 صوة قرآن خود عیان زان لعل گوهر بار دارد
 تاقیامت عرش اعظم لریه از این کار دارد
 شهید در کام دل از شیرینی کفزار دارد

منکلاف

القصيد مدح امام حسن علیه السلام

الحقیر الذنون

بهار آمد که بلبل جا بعضی هوش دارد
 بهار آمد که مرغان خوشان در نوامرد
 بهار آمد که سر جو بیار از شوق در دست
 زهر شو جو بیار از سنبلستان کشته چو رضوا
 به تخت زمر دین صحن کلن شاه کل بنکر
 خروش از سار افغان از سر کرد و ناله از قمر
 شقایق غان بر رخسار نیلوفر بیالاید
 کند سوگر صبور تا بو که هر شود خیری
 پیاله بر کف زگر شده با افوخان مولس

ز عشق سنبل و گل شورش افغان چمن دارد
 یکی ما و بوسن دیگر به جابر سمن دارد
 بر قصه فنان و خیزان چون و شافان حسن دارد
 ریا حین ملون لبکه در طرف دمن دارد
 که غلمان چمن را رام ز اشوب و فتن دارد
 فراز بخل و یرک کالج و شاخ فستق دارد
 برون خار غم از پای صنوبر نار و دارد
 که تا از مجید چون بیت الشرف بیت الحزن دارد
 بنفشه فارغ از غم جابه بزم یا مین دارد

بوسن

بوسن جعفری هم از ولسرین غرضش هد
 در این فصل هابون عند لیب ان شوقی وصل
 هم از صوت حین باشد که اندر غرض کینا
 هم از صوة حسن باشد که خورشید جهان
 هم از صوة حسن باشد که کردابر در بالا
 هم از صوة حین باشد که جو شد چشم از خاک
 هم از صوة حین باشد ظهور از حین اشیا
 مهین فرزند پنجه بر خال کلین چندر
 نه ممکن واجبش خوانم نه واجب ممکن دانم
 ز امر او است کین سان کند کرد و بود کردان
 نباشد قابض او را هر چه بود کاه
 بشیرینی دهانش نقطه موهوم را مانند
 قران هم دو قرص ماه از خدین او پیدا
 دو ترکش نیز میز کانش بدو سرز کس شهلا
 مگو از چاه کغان و مهرین از طلعت یوسف
 طبقهای لالی زانجم از بهر نثار او
 نماید کسب از ماه چهرش مهر نور افشا
 کند که منعکس از و سما و سر و زو شبانه
 شمن در خواب اگر عکس جمال نورش بیند
 شهناهی بدین شوکت مهین ماه بدین رخت
 خلیدش بکبر بر یک کل دل خار غم مردم
 به بین کر زهر الماس جفا صد پان احشا

عجب زین که الفت ضیمران با پر پهن دارد
 چنان نالد که جانرا شاد از آن صوحس دارد
 بشرت طایر روح اشیا در جوتن دارد
 ز نور خود منور کیت از سر و علق دارد
 چه کلد از ارم سطح زمین را در زمین دارد
 وزان در جوف خار اچمه شیرین وطن دارد
 از آن قرب جوار کوی ذوالمن دارد
 که عالم فرین جمله بر وجه حسن دارد
 حدوث او با قدم در کاخ هستی مقترن دارد
 ز حکم او است کین از زمین طبق ز لیتن دارد
 نه کفر مانش بهر قبض روحی از بدن دارد
 بخوبی از عقوبت تو کوئی یک بهن دارد
 قرین هم دو چاچ از ابروان خولیتن دارد
 کزان در یک اشان محرق صد اهرمن دارد
 که صد یوسف گرفتار اندران چاه ذوق دارد
 هم شبک سحر از شوق این چرخ کهن دارد
 از آن و جرم نور نور مبین را مرتضی دارد
 که چون او حضرت بز دان امین مؤمن دارد
 ز کردن بکسلد ز نار و خود ترک و شن دارد
 که چون جلدش به بر نشر این و سنن دارد
 زبید او ستم جانی پر از مرغ و سخن دارد
 هم از خون جگر طشتی چه چون موج زین دارد